Ч. 219 Субота 28 вересня (10 жовтня) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостревах на провінциї:

на цілий рік зр 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Як консолідують народовці?

Ми лиш дуже нерадо тикаємо нашої галицко-рускої роботи політичної, бо прийшли до того переконаня, що годі перечити ся про широку господарку народну з людьми, котрі по найбільшій части не розуміють своєї особистої господарки, не уміють господарити у себе дома, на своїм власнім ґрунті, в своїй власній хаті. Волимо для того писати про чисто господарскі річи, як про руску політику. Але иноді таки годі видержати. Так стало ся і тепер. В послїднім числї „Буковини“ стрітили ми так знамениту характеристику наших опозицийних народовців, що то спонукало нас звернути увагу на ту „консолїдацийну“ роботу політичну наших „опозицийних“ народовців, яка тепер завела ся. Заким же розкажемо, о що річ іде, то подамо насамперед згадану характеристику, бо она найлїпша зі всїх, які хто небудь доси поставив.

Що то староруси, а що опозицийні народовці.

„Буковина“ в полеміці з „Дїлом“ каже: А вже квінтесенцією опозицийної мудрости єсть їх морочене людям голови якоюсь „старорускою, а не москвофільскою партиєю“, з котрою будь то би не сором народовцям умавляти ся. Коли *Дѣлу* москвофілів непотрібно, то оно не робить ріжниції поміж якимись старорусами і москофілами і однаково їх судить; коли-ж прийдуть вибори, оно добачує нараз і старорускую (не москвофільску) партию. Де та староруска партия у нас? Яка єї орґанізация, де єї товариства політичні де єї ґазети, чого она хоче? Що се за сфінкс такий на земли рускій, що до народовців не пристає, і до москвофілів не признає ся, а єсть собі партиєю, котрої не видко? Які інтереси заступає та партия староруска, хто єї провідник? — А коли та „партия“ не проявляє абсолютно ніякого житя, не має навіть свого власного орґану, то яка-ж до біса она партия?! А коли та „партия“ зложена з самих півголовків, котрі до нинїшного дня, коли всї наші партиї так виразно закроїли ся, не знають, на яку дорогу в квестиї національній ступити, — то який же хосен входити з такими недотепами в якісь угоди і вважати союз з ними чимсь можливим і не ображаючим чувства народного?...

Але то так річ має ся: Які староруси — староруси, такі опозицийні народовці — народовці! Яке їхало, таке здибало; обі ті „партиї“ хотять сидити на двох стілцях, тїшать ся посполу собою, що так дуже до себе подібні, і доказують собі, що мають рацию бити на Руси... Ну, справді, лише в нас на Руси може така гарна пара найти ся...

Ізза чого пішло?

Повисший уривок з полеміки межи „Буковиною“ а „Дїлом“ як і цїла полеміка, котру опісля подамо станут зрозумілі, коли наведемо з „Буковини“ ту вість яку она дістала зі Львова. В 207 числї з дня 2 жовтня с. р. каже „Буковина“:

Нам пишуть зі Львова:

О тім, що я Вам нинї пишу, жадна опозицийна руска або москвофільска часопись не подасть жадної вістки, хоч бо всї гарненько прикреили собі мовчати, хоч справа дуже характеристична і цікава. Тягла ся та справа з місяць; на лицях наших головних політиків можна було замітити дуже загадочну міну, якесь вижиданє, настрій такий, який знати лише перед більшою акциєю і — глухі чутки ходили по львівскій громадї, але що на них було, годі було докладно перевідати. Аж остатними днями справа менї вияснила ся; то, що я про ню з тяжкою бідою перевідав, подаю Вам до друку, щоби не пропав без чутки новий подвиг п. Романчука і єго поклонників. Думаю, що они не прогнївають ся на мене за недискретність, бо вже справу полагодили (хоч неудачно), — значить: я їм їх заходів не перепиняю.

Найважнїйшим фактом остатних тижнїв у нас були заходи Романчукістів чи там опозицийних народовців, щоби довести до уформованя спільного центрального виборчого комітету, зложеного з представителїв усїх трьох опозицийних партий, а то народовско-опозицийної, радикальної і москвофільскої. Заходи тоті, впрочім і не нові, тягли ся уже від якого місяця; однак закінчили ся аж минувшого тиждня.

Було так: „Народна Рада“ на внесенє п. Романчука запросила всїх своїх членів замісцевих на довірочні збори на день 25-го вересня (отже на день перед з'їздом радикалів), а то для наради над способом переведеня виборів до Ради державної. Запросини вистилізовано в сей спосіб, що припоручено членам, щоби або на збори особисто явили ся, або дали хоч письменну відповідь на порушену справу, задля чого і долучено до запросин окремий, в тій цїли уложений квестионар з кількома проектами. На той збір запрошено особисто і шістьох радикалів, між иншими пп. Франка, Новаковского, Вітика і других.

Збори відбули ся справді 25-го вересня вечером на „Бесїдї“, але на них явило ся на-

---

Небесний огонь

(З мадярского — Олени Беніцкої-Байза).

Густі, чорні зловіщі хмари відділили небо від землї. Зі страхом споглядають люди в гору і питають одні других, що то буде.

— Чи тота чорна пітьма, що заступила нам сонце, криє в собі громи? Чи той вихор, що від часу до часу зашумить поміж чорними хмарами, а землею та сягне аж до самого споду, має нас упімнути, чи таки покарати?

— — — — — — — — — — — — — —

В безконечній високості, далеко понад величезними верхами гір, далеко повисше тих чорних хмар, що он там несуть ся, понад сонцем, місяцем і звіздами: сидів Господь Бог на своїм престолї. Там сидів він на радї та судив гріхи і провини людий на земли. Доокола єго чола уносили ся хмари, кожде єго проклинаюче слово викликувало не земли грізну бурю. З трепетом слухало єго окруженє слів єго.

— Земля вже постаріла ся! — говорив він гнївливо — студеніє, а єї плоди зпорохнавілі і нездалі. Люди, звіврята і ростини всї однаково звели ся, скарловатіли, знидїли. Нестає їм вже сили житя. В теплих доси сонічних сторонах завіває острий північний вітер, паде сніг. Насїнє вимерзає в матери земли. Ростини і дерева, цьвіти і квіточки закостенїли. Сьвіт пережив ся, найвисша вже пора его знищити!

— Ще нї, Господи — відозвав ся мир, виступаючи з ряду тих безчисленних, що єму прислухували ся — лиши ще земли хоч на кортеньку часинку єї давну силу. Покарай людий, але не позбавляй їх житя на земли!

— Все ще може змінити ся на лїпше! — просила надія й собі.

— Покажи їм, що ти на них загнївав ся, дай їм почути свій гнів, нехай покають! ся — благало довірє.

— Змилуй ся над ними! — просила з плачем любов.

— Дай їм волю, нехай роблять, що хотять! — закінчив талант.

Господь Бог мовчав. Від превеликих просьб своїх любимців не знав, що робити, не міг рішити ся.

— Що раз гірші і гірші приходять до мене вісти із землї — сказав він відтак гримячим від гніву голосом — розум як той крамар торгує своїм талантом. Серце у людий стало без чувства, закаменїло. Люди після своєї волї і охоти вибирають собі дорогу, котрою ідуть. Не боять ся мого гніву, не хотять ніякої нагороди, не лячно їм моєї кари. Воздух там в долині заражений. Люди стратили почутє для доброго і благородного. Нема ніякої причини, щоби їм позволити множити ся і дальше...

— Позволь, о Господи, ще лиш на одну пробу з твоїми сотворінями — просив талант благаючи — надай менї вид чоловіка і спошли мене на землю. Знайду собі там таких, що увірять в мене, і приятелїв. Тоті, що не домагають, що не можуть дати собі ради, потребують лиш когось, хто би їх виховував, хто би їм показував дорогу, додавав охоти, а дрімаюча искра заблисне ясним огнем. Незміримою єсть сила духа.

— Ти би з своїми жаданями за надто розказував — відозвала ся на то любов — ти би погорджав простодушними і слабими головами, переслїдував би їх, а преці найбільша часть людий на земли з таких складає ся. Спошли мене, о Господи, з ним на землю: Ми обоє разом зробимо певно конець тому розладови на земли.

Господь Бог зморщивши брови призадумув ся; роздумував; відтак ледви що слїд рушив рукою і обоїм просячим надав вид чоловіка, одному мужеский, другому жіночий. Першому розумне повне духа обличє і сьвітячі як грань очи, другому миленьке усьміхнене, чаруюче личко.

— Ідїть — сказав він усьміхнувшись ласкаво, а люди на земли побачили з дивом, як на небі заблисло нїби блискавка проміне сонця, котре від того усьміху пробило на скрізь летучі хмарі — старайтесь додержати того, що приобіцяли; але даю вам ще третого товариша на дорогу: самолюба, а той нехай спиняє ваше безмежне самопожертвоване. Знаю дуже добре, що ваша ревність не знає границь, а того люди не достойні.

Круг слухаючої громади розступив ся і всї глянули на якогось налягаючого на ногу

родовців не богато; з виднійших лише др. Олесницкий і деякі другі minorum gentium. З радикалів був Данилович, Франко, Павлик і и. Збори відкрив Романчук довшою промовою; розказав, що прийшло щось 27 відповідий на квестионар, і запроєктував, щоби утворити центральний комітет з усїх трох партий (москвофільскої, народовскої і радикальної), зазначуючи з притиском, що за тим проєктом заявили ся також автори надісланих письм.

Тоді встав п. Окуневский і заявив зібраним в імени радикалів, що они не можуть під жадним услівєм згодити ся на спільний комітет з усїх трьох партий, що згодили-б ся пертрактувати з Романчукістами в справі завязаня спільного комітету виборчого і переведеня спільної акциї виборчої з огляду на однакове з ними народнє і опозицийне становище, однак пертрактували би лише тоді, коли би Романчукісти чи Народна Рада рішили засадничо, що від тої спільної акциї мають безусловно бути усунені москвофіли. Иншими словами др. Окуневский дав Романчукови до вибору між радикалами і москвофілами.

По тій заяві радикали вийшли з салї нарад до другої комнати, а Романчук зарядив зараз засїданє Народної Ради, щоби рішити поружену справу. Нарада тревала близько годину при співучасти Олесницкого і закінчила ся рішенєм, що опозицийні народовці будуть переводити акцию виборчу окремо через Народну Раду, зрікаючи ся спілки з радикалами! Се рішенє оповіщено радикалам зараз по засїданю і на тім скінчила ся угода з ними.

Се рішенє Романчукової Народної Ради має велике значінє. Оно показує, що Романчукісти воліли зречи ся союза з радикалами, щоби лише не наразити ся москвофілам; з двох тих партий они вибрали другу, доказуючи тим наглядно, що національна ідея, про котру они так нїбито горлають, не має для них нїякого значіня і що они радо пожертвують єї там, де розходить ся о такі річи, як — мандат для пп. Романчука, Олесницкого і спілки...

Мабуть уже небогато таких небезпечних „подвигів“ буде міг зробити Романчук зі своїми прихильниками...

Перегляд політичний.

В Палатї послів розпочала ся вчера дебата буджетова. До голосу записало ся 20 бесїдників, а именно: против буджету: Шлєзінґер, Кайцль, Пацак, Штайн, Якса, Штайвендер, Шайхер; за буджетом: Фалькенгайн, Яворский, Ірос, Зіс, Менґер, Щепановский, Барвіньский, Кіндерман, Фукс, Ебенгох, Пальфі, Яр і Авшпіц.

Підчас оногдашної дебати над пильним внесенєм пос. Леваковского промавляв між иншими і пос. Вахнянин против внесеня. Опісля при голосованю, голосували за пильностию внесеня і Словінцї.

Правительство предложило вчера Палатї послів розпоряджене цїсарске в справі запомог для людности дїткненої нещастями елементарними, уповажняюче видати на ту цїль 200.000 зр.; з того 150.000 на безворотні запомоги, а 50.000 на відбудованє домів і варстатів.

Царска пара оглянувши вчера музеї в Люврі виїхала по полудни до Севр, місточка„ де єсть славна фабрика порцеляни. З Севр їздили достойні гості до Версалю, де на бальконї в замку показали ся народови. Тут був такий здвиг народа, що в натовпі покалїчено богато людий. По обіді від'їхала царска пара до Шальон.

Новинки.

Львів дня 9 жовтня 1896.

— **Именованя.** П. Мінїстер скарбу именував старшого інспектора податкового Ант. Луцкого радником скарбовим, а інспекторів податкових Войт. Вальтера, Тита Кочоровского, Володисл. Должицкого, Фр. Колянковского і Йос. Вайнберґа старшими інспекторами податковими.

— **Ц. к. Намістництво** надало опорожнену греко-кат. парохію в Криници цїсарского наданя о. Марк. Мигуловичеви, дотеперішному пароxови в Чорний.

— **Торжественнє отворенє** року шкільного в львівскім университетї відбуде ся в суботу дня 10-го с. м. Богослуженє відбуде ся в костелї св. Николая о годинї 9-ій рано а відтак розпічнє ся в авли університету інавгурацийне торжество. Розпічнє єго промовою ректор о. др. Йосиф Комарницкий, відтак др. Твардовский виголосить відчит п. з.: „Психольоґія супротив фільософії і фізиольоґії“. Вступ для публики вільний.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені виїхав вчера поїздом курєрским зі Львова до Відня.

— **З Яворова** пишуть: Дня 6-го с. м. при доповнюючім виборі до ради міскої вибрано в Яворові на дальших 6 лїт бурмістром п. Фердинанда Пара, а єго заступником дра Івана Орского.

— **Про отворенє ґімназиї в Дрогобичи** і гостину Є. Е. п. Намістника в тім містї пишуть: Дня 8 с. м. о годинї $9\frac{1}{2}$ приїхав п. Намістник до Дрогобича на торжество отвореня нового будинку ґімназияльного в товаристві віцепрезидента краєвої ради шкільної дра Бобжиньского і радника Намістництва п. Мавтнера. На принятє гостий прибрало ся місто сьвяточно. В ринку ждали приїзду п. Намістника при украшених триюмфальних воротах власти державні і автономічні, ученики ґімназиї і величезні товпи публики. Прибрані диванами і хоругвами вікна і бальконы сусїдних домів були заповнені публикою. Від зелїзничого двірця аж до міста проводила п. Намістника кінна бандерия зложена з кількадесятьох селян, а при в'їздї заграла войскова музика імн народний, почім повитали п. Намістника промовами: бурмістр міста п. Охримович, котрий подав на таци хлїб і сіль, та презес ради повітової ґр. Стан. Тарновский зі Снятинки. На бажанє кн. Санґушки представились єму тут власти, відтак п. Намістник пішов пішки до лат. костела, де в дверях дожидало єго духовеньство обох обрядів. О. парох лат. привитав гостя гарною промовою, розповідаючи историю дрогобицкого костела, почім відбуло ся торжественнє богослуженє. По богослуженю удав ся Є. Ексц.

чоловіка, що надходив, якийсь жовтий як віск, суха як скипка, винидїлий калїка. Єго моргаючі, фальшиві, зизоваті очи, були трохи прижмурені і бігали непевно на всї боки; в єго чертах лиця видко було захланність на гріш, а коли побачив доокола самі рослі і поважні постатї, викривили ся єму від зависти єго тоненькі блїді губи.

— Отсей має іти з нами? — крикнула любов з переляку і сльози заблисли їй в єї красних очах. — Отся потвора має бути нашим товаришем в дорозї? О Господи, він не допустить нас до цїли, бо хоч би хто й хотїв піти з нами, перепудить ся єго та зі страхом відверне ся від тих поганих прикмет, які він собою представляє.

— Він нам буде всюди ставати на перешкодї — говорив талант і собі з пересердя—не посилай єго з нами, Господи!

Але Господь мудрости і Сотворитель, що знає серця всїх, найвисший судия, споглядав з усьміхом сожалїня на представителїв двох найкрасших честнот і прикмет. Він знав аж надто добре, що придана їм потвора не буде самотна на сьвітї, що вже само імя єї буде єї охороняти, зробить єї улюбленою і популярною.

— Хочу пізнати людий на земли — відозвав ся він рішучим голосом — і хочу знати, хто з вас троїх знайде найбільше прихильників і приятелїв. Ідїть же в дорогу! По трох роках побачимо ся тут знову.

I.

Зеленим блющем вкритий пліт окружав доокола бідненьку, побілену низоньку хатчину, а в нїй жила красна молода дївчина.

Довгий час стояла та хата замкнена. Ті, що тут жили, богато лїт тому назад винесли ся звідси. Колись зробила собі тут була молода пара по весїлю миленьку домівку; але хоч і як она чула ся щасливою, злі язики, коса зависть та злобне підозріванє не дали їм спокою. Їх двоєчко, жило собі здалека від всїх; кождий знав, що они вдоволені своєю долею, не уганяли за розкошами житя; а того й було досить, щоби їх переслїдувати, щоби їм затроювати їх щастє, та ширити о них найпоганїйші, найдивогляднїйші помовки. А коли они о тім довідали ся, посумнїли, що більше держали ся з боку а наконець покинули своє рідне гнїздочко, свою хатинку, що колись так многонадїйно їм усьміхала ся, де тілько пережили щасливих хвиль а звідки їх тепер вигонила зависть та нещирість людий.

Аж ось одного дня та хороша, в самій середині місточка на просторій площи положена хатчина, дістала нову жительку. Коло хатчини був цьвітник, а в нїм звичайненькі собі, але мило пахучі фіялочки, а нова жителька, молода, красна дївчина, приспівуючи підливала їх що вечера і що рана.

— Що то за дївчина? — питали ся люди. — Звідки она, та й сама одна, а така повна здоровля, така як рожа румяненька? З чого она жиє, з чого убирає ся? Очи і уста усьміхають ся їй, як коли-б нїколи не зазнала, що то борба житя та покуса? Хто старає ся о ту дївчину, що она так собі — легко жиє?

І дївицю назвали задля єї улюблених квіточків Фіялочкою. Через цїлий день поралась в хатї і городї, а прийшло сьвято, то пішла до церкви, а що дня навідувала ся до бідних і роздавала їм милостиню.

— Хто она, що за одна? — питали ся всї, розвідували ся та підглядали, хто до неї приходить, де она буває? Та не могли звидїти нїчого поганого, нїчого погірдливого. Вставала досьвіта, брала ся жваво до роботи, вечером замикала вчасно хату і лягала спати.

— Час то викриє, на що ми чекаємо! — потїшали ся ті, що єї підглядали.

Але на радї в небі постановили инакше; від одної подїї заворушило ся в цїлім містї і краю. Вибухла страшна пошесть, котра забирала богато людий. Люди замикали ся, уникали одні других, перестали слїдити за Фіялочкою, лиш она одна не перестала жити так, як жила доси. Була така сама миленька, така сама як рожа, люба і жертволюбива. Досьвіта підливала свої квіточки, відтак навідувала ся до тих, що занедужали від пошести, сїдала собі коло їх постелї, пращала ся з умираючими цїлуючи їх в вогке чоло і говорила з тиха: Господь Бог нехай помилує тебе, возьми з собою отсю памятку любови....

— Отся дївчина чисто не при здоровім розумі! — говорено всюди із злости.

— То не добре закінчить ся — казали другі — она так робить, як би таки сама хотїла набрати ся пошести.

Нехай лиш набере ся, то й полежить собі, і пес за нею не погавкає. Хто сам про себе не дбає, того нема й чого жалувати.

Фіялочка не знала о тім нїчогісенько. Коли з своїм рожевим личком появила ся коло недужого в зараженій пошестию комнатї, приносила з собою потїху, сьвітло сонїчнє і воздух. Єї усьміх додавав відваги і спокою серцю, котре стискав корчево страх смертельний. Живі проклинали єї, насьмівали ся з неї, ганьбили єї, але умираючі брали від неї єї блаженну памятку з собою на тамтой сьвіт.

Фіялочка вернула домів на спочинок, сїдала собі коло своїх квіточків, зложила утомлені руки і споглядала в синє небо. Аж ось отворили ся ворітця від города і увійшов якийсь молодець високого росту. Усьміхаючись сумовито підійшов він до дївчини, котра приняла єго щирим поклоном, та відозвав ся несьміливо до неї.

— Не знаю, чи добре я зайшов? — спитав він. — Твоє чаруюче лице, твій солодкий усьміх укріпляють мене в своїй вірі. Такою чудовою може бути лиш любов. Приходжу до тебе о твою поміч, просити тебе твого сочувства.

— Витай нам! — відповіла дївчина прихильно — я готова тобі до всякої услуги, о скілько у мене сил до того.

Она вислухала слів молодця: Моя мати лежить слаба; занедужала від пошести, корчить ся і вє ся з болю на постели. Навіть власні доньки боять ся приступити до неї, служниці розбігли ся на всї сторони; крім мене нема кому єї доглядати — а що значить мужчина при постели недужого?

п. Намістник на торжество отвореня ґімназиї. По підписаню фундацийного акту і посьвященю будинку перейшов кн. Санґушко до гарної салї. Там відсьпівала молодїж кантату, а бурмістр п. Охримович віддав ґімназияльний будинок в руки п. Намістника і підніс оклик в честь Цїсаря. П. Намістник в гарній промові заохочував молодїж до праці, карности і послуху, та оголосив заведене отвореним. Директор ґімназиї п. Сенкевич подякував п. Намістникови, віцепрезидентови дрови Бобжиньскому і репрезентациї міста за виставлене такого гарного будинку. По промові двох учеників відбуло ся вмуроване фундацийного акту. Відтак оглянув п. Намістник цїлий будинок та приймив запросини на снїдане в домі бурмістра. Відтак оглянув п. Намістник поміщене староства і виїхав до Трускавця, проводжений кінною бандериєю. О годинї 5-ій по полудни відбув ся коштом міста бенкет на 100 осіб, а вечером ілюминация міста і похід з смолоскипами. О семій годинї вечер від'їхав п. Намістник назад до Львова.

— **Тридневне торжество** 300-лїтного ювілею унії берестейскої з службами Божими архієрейскими: вірменьскою, латиньскою і рускою, буде мати такий порядок: I. В недїлю дня 11-го жовтня 1896: а) рано: 1) о год. 5—6: Утреня і читані служби Божі; 2) о год. 6—9: Архієрейске посьвящене храму архікатедрального і архієрейска читана служба Божа в соборі всїх крилошан, котрі причащають ся; 3) в разї погоди: одночасно проповідь з балькона палати митрополичої і читана служба Божа на дворі з причастием вірних; 4) в разї непогоди: читані служби Божі в каплици сьв. Юра під дзвінницею і причастие вірних на коритари капітульнім (2 поверх); 6) о год. 10—12: архієрейска сьпівана служба Божа вірменьска з проповідию по евангелію і оголошенем заповідий; 6) в разї погоди: одночасно проповідь з балькона палати митрополичої і читана служба Божа з причастием вірних на дворі; 7) в разї непогоди: читані служби Божі в каплици сьв. Юра під дзвінницею і причастие вірних на коритари капітульнім (2 поверх); 8) год. 12: читапа служба Божа і причастие вірних в храмі архікатедральнім; 9) на торжество сего дня являть ся в разї погоди під проводом своїх душпастирів і уставлять ся в двох рядах на дворі межи палатою а храмом: процесиї з деканатів Львівско-Загородского і Щирецького, а іменно з парохій: 1. Малехів, 2. Грибовичі, 3. Підбірцї, 4. Рудно, 5. Сїхів і 6. Солонка; 10) сповідають від 5—12; — б) по полудни: 1) о год. 3: вечерня з проповідию по „Сьвіте тихий"; 2) по вечерни: похід процесиональний до церкви Успеньскої під проводом Є. Ем. Кардинала-митрополита. — II. В понедїлок дня 12 жовтня 1896. а) ряно: 1) о год. 5—6: Утреня і читані служби Божі, 2) о год. 6—7: проповідь, 3) о год. 7—8: архієрейска читана служба Божа, 4) о год. 8—9: читані служби Божі, 5) о год. 10—12: архієрейска сьпівана служба Божа латиньска з проповідию, 6) одночасно в разї погоди: проповідь (з балькона, чигана служба Б. а причастие вірних на дворі, 7) в разі непогоди: читані служби Божі в каплици сьв. Юра під дзвінницею з причастієм вірних на коритари капітульнім (2 поверх), 8) о год. 12: читана служба Божа і причастіе вірних в храмі, 9) на торжество сего дня являть ся в разї погоди під проводом своїх душпастирів і уставлять ся на дворі в 2 рядах в тім порядку, як прийдуть, процесиї заміскі деканату Львівско-Городского, а именно з парохій: 1. Голоско, 2. Збоїска, 3. Знесїне, 4. Винники, 5. Лисеничі і 6. Скнилів; 10) сповідає від год. 5: весь клир деканальний; — б) по полудни: 1) о год. 3: сповідь (сповідає клир декан.), 2) як в понедїлок 5-го жовтня. — III. Ві второк дня 13 жовтня 1896: а) рано: 1) о год. 5—7: всенощне і читані служби Божі, 2) о год. 7—8: проповідь (в разї погоди на дворі), 3) о год. 8—9: мироване (в разї погоди на дворі), 4) о год. 10—12: архієр. сьпівана служба Божа руска з проповідию і папским благословеньством, 5) в разї погоди: одночасно проповідь на дворі з балькона палати митрополичої, читана сл. Божа і причастие вірних на подвірю і в каплици сьв. Георгія під дзвінницею, 6) в разї непогоди: від год. 8—12 читані служби Божі в каплици сьв. Юра під дзвінницею і причасте вірних на коритари капіт. (2 п.), 7) о год. 12: читані служби Б. і причастіе вірних в храмі архікатедральнім, 8) в торжестві того дня возмуть участь в разї погоди процесиї всїх тут. парохій, а именно: 1. Сьв. Параскеви, 2. Успеньскої, 3. Петро-Павлівскої і 4. ОО. Василіян; і всї прочі, котрі схотять взяти участь. 9) сповідає від год. 5: весь клир деканальний; — б) по полудни. 1) о год. 3: вечірня з проп. по „Сьвіте тихий", 2) по вечерни: Обхід з сьв. Тайнами, Суплїкация і відпуст.

— **Друге економічне віче** устроюване товмацкою філїєю тов. „Просьвіта" відбуде ся дня 11-го с. м. о 3-ій годинї в Тисьменици в сали касиновій. Запрошеня з подрібною проґрамою порозсилано. Хто би случайпо не одержав запросин, зволить приняти за запросини отсе повідомлене.

— **Незвичайний гість** перебуває тепер у Львові. Єсть то католицкий сьвященик сирийско-халдейского обряду з Перзиї, Авраам Альгас, котрий говорить по французски, а єго товариш Ушанаєв говорить по польски. Цїлию подорожи того сьвященика єсть збиране складок на будову костела, знищеного фанатичними Курдами в містї Уршія.

— **З неосторожности** при уживаню паровоі машини вибух на дворі в Слободзїї-Команештах на Буковинї огонь, котрий знищив верна на 2.500 зр.

— **Господарске віче товариства „Просьвіти" в Тернополи** відбуло ся після оголошеної проґрами. Наради віча розпочались о годинї 3-ій пополудни в сали „Сокола" при участи по-над 200 селян і кільканацяти сьвящеників. Віче отворив голова філїї о. Евстахий Цурковский, по чім провід нарад обняв директор Василь Нагірний. Реферували: др. Кость Левицкий про спілки і стовариmеня господарскі і о. проф. Антін Глодзиньский про управу рілї і значіне плодозміну в господарстві. За-для широкої та поучаючої дискусиї, яка вивязала ся над тими рефератами, мусїли зійти на-тепер з порядку дневного дальші реферати і наступило льосоване премій господарских. — По вічу відбув ся концерт під управою о. Остапа Нижанковского і випав вповнї вдоволяючо; між иншим гра на цитрі викликувала бурю оплесків. Публики було повно, то надїятись, що і дохід на закупно мундурків для убогої рускої молодежи ґімназияльної буде значний. По концертї відбула ся в комнатах „Бесїди" спільна забава при музицї і серед загальної веселости протягнула ся до рана.

Штука, наука і лїтература.

— **„Царівна"** — оповідане Ольги Кобилянскої. Під таким заголовком появила ся в Чернівцях накладом редакциї „Буковини" дуже гарна і цїнна новинка — обємиста і прегарна повість нашої талановитої буковиньскої писательки Ольги Кобилянскої. Ту повість, котра після своїх прикмет заслугує на назву психольоґічної студиї, розпочала Кобилянска писати ще в 1888 року, а викінчила остаточно 1895 р. — як о тім довідуємо ся з передного слова написаного редактором „Буковини" Осипом Маковеєм. Головною основою і предметом тої повісти єсть незамужна і незаможна женщина, поневіряна обставинами житя і сама безпомічна аж до розпуки. „Царівна", як каже ся в переднім слові, то найкрасший доказ за допущенем женщин до тих занять, в котрих они могли би найти цїль житя і способи удержаня на випадок незамужности. Жінка „свого мужа" все ще тїшить ся у нашім товарискім житю більшою повагою, як незамужна женщина, хоч би й яка талановита, осьвічена і заслужена. В оборонї тих поневіряних добуває Кобилянска з арсеналу серця саму найвлучнїйшу збрую і побиває нею насьмішливого противника. — Книжка представляє ся гарно, обіймає 424 сторін друку і коштує лише 1 зр. 20 кр. без пересилки почтової, а 1 зр. 30 кр. з пересилкою нерекомандованою. Рекомандация коштує 10 кр. більше. Купити єї можна в редакциї „Буковини" в Чернівцях, ул. Петровича ч. 2.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 9 жовтня. Цар дарував 100.000 франків для бідних міста Парижа.

Дармштадт 9 жовтня. Царска пара має приїхати тут в четвер; приготовленя на єї приняте вже роблять ся.

Льондон 9 жовтня. З Донґолї наспіла вість, що єгипетско-анґлїйске войско розбило зовсїм армію дервішів.

— Піду з тобою! — відповіла Фіялочка охотно, але хоч і мала сильну волю, то не мала сили, встаючи хитала ся і була би таки упала, як би єї молодець не був піддержав.

— Ти чи не утомлепа? — спитав він єї з сочувством — не іди-ж нинї, прийди завтра. Завтра, скоро сьвіт прийду по тебе, коли аж до того часу не буде — за пізно.

— Нї, нї, підемо зараз; любов, сочувство не знають проволоки. Веди мене!

Молодець взяв єї попід руку і обоє пустились іти. При ворітцях від города заступив їм дорогу якийсь чоловік, худий, аж жовтий від зависти, з хитрими очима, а Фіялочка аж взад подала ся, так налякала ся.

— Не йди! — крикнув надійшовший охриплим голосом. — Вже й так ти богато стратила сил в службі для других. Май розум, щади себе. Яка-ж буде тобі заплата за твоє пожертвоване? Невдячність, глум і докори. Нїхто тебе не пожалує, нїхто тебе не винагородить, як колись тебе твої сили опустять.

— Вступи ся з дороги! — крикнула дївчина обурена — я не шукаю нїякої нагороди, серце моє щасливе, коли може щось доброго зробити, правдивою людяностию не можна циганити. Я щаслива, коли можу чуже горе зменшити.

Жовтолиций калїка глянувши глумливо уступив ся, здвигнув плечима і пустив Фіялочку, що пішла попід руку з молодцем, котрий аж не міг надивити ся та начудувати ся тому високодушному виразови лиця своєї товаришки. Але й в нїм забило ся людске серце і він в дусї спитав сам себе, в якій звязи може бути той зледащілий чоловічиско з сею красною як небо дївчиною?...

II.

Фіялочка утомлена прибула до недужої. Єї товариш, палкий молодець, завів єї до зараженої комнати. Єму здавало ся, що він на смерть в нїй залюбив ся, а не зважав на то, що там, де повів тоту, котру так любить, зачаїла ся смерть і згуба. Єго самолюбиве серце розпливало ся лиш в хвилевій розкоши: не знав милосердия, не зважав на грозячу небезпечність.

Довга, тяжка недуга мучила вдовицю, котру доглядала і потїшала Фіялочка богато довгих, темних ночий. Утома пе могла єї опанувати, бо в єї жаждуще любови серце вкрало ся инше, далеко більше, солодше чувство, любов. — Она була ще молода, приступна для кождого ніжного чувства. Не могла оперти ся повним жару любовним завіренням молодця, в єї серци розгоріла ся любов, хоч з єї поступованя можна було противного сподївати ся. А син смертельно недужої жінки ломив собі день і ніч голову, яким би способом міг він переломити той єї загадочний опір.

Фіялочка ідучи до недужих стрічала ся часто з тим жовтим калїкою, котрий глумливо до неї усьміхав ся; она спустивши очи втїкала зі страхом від него, але він насьміваючись з неї кликав за нею:

— Час наш незадовго скінчить ся! Чи викажеш ся хоч одним успіхом. Я стрічав моїх наслїдувателїв і прихильників на кождім кроцї; у мене єсть їх тьма, а у тебе чи хоч один?

Дївчина аж дрожала на ті слова, котрі були для неї тим прикрійші, що она відчувала їх правду.

Але поволи прикрий вираз єї лиця робив місце небесній щасливости. Один — думала она собі — таки останесь менї вірним тут і там. А кілько-ж то разів одно чувство, одно серце робить нас богатшими, як мілїони! Лиш того побоювала ся, що прихильностию для земскої твари позбуває ся любови Всемогучого. В своїм побожнім чувстві бояла ся навіть в гадцї висказати то слово, яке наповняло цїлу єї душу, а коли вернула домів, припадала часто перед образом Господа і старала ся всїми силами видержати єго всевишний погляд чуючи, що вже зачинає хитати ся, бо єї серце та розум чувствують і думають по земски....

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краєву галицку коронову
$4\frac{1}{2}\%$ листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% " " буковиньску
$4\frac{1}{2}\%$ листи Тов. кредитового земс.	$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскої зелїзної дороги державної
$4\frac{1}{2}\%$ листи Банку краєвого	$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всілякі ренти австрийскі і угорскі,
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цінах найкористнійших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

Правдиве, если золотисто лякерована пушка має на червонім поли повисшу марку охоронну.

Правдива, мити ся даюча

фрацуска

маса підлогова

єсть найлучшим і найдешевшим средством домовим до запущаня паркетів, підлог мягких лякерованих і повлечених ілїнолеум. Сохне сейчас і дає без щітки веркальний полиск. На складї безбарвна, ясно-жовта, жовта, темно-жовта, червена і оріхова.

Цїна за пушку 1 зр. 60 кр., 85 кр. і 45 кр. Одинокий продуцент

Schneider & Comp.

Відень V/2.

До набутя: в „Народній Торговлї" **у Львові** і всїх філїях на провінциї; **в Коломиї** у С. Романовича; **в Бучачи** у К. Рогозиньского і Л. Наймана; **в Дрогобичи** у К. Арвая і М. Земана; **в Перемишли** в дроґуериї И. Мартиновича; **в Підволочисках** у Г. Моравеца; **в Самборі** у Л. Букетиньского. — **Ґенеральний заступник** для Галичини і Буковини: М. Л. Ґольдберґ. 79

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оріґінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджене купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оріґінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.